

Jamsai

花开锦绣²

พรานพราง
บุปผาตระการ

จ้อจ้อ 吱吱 เขียน

Honey Toast แปล

ภาพวาด
พรานพราง

มากกว่ารัก พรานพร่างบุปผาตระการ 2

จ้อจ้อ เยียน Honey Toast แปล

《花开锦绣》 Hua Kai Jin Xiu

Volume 02

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 吱吱 Zi Zi

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanning Entertainment
Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2017 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2044-9

ภาพประกอบ 猫言斋

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

46

อวีเจิง

โรงเตี๊ยมสี่เชิงอยู่บนถนนเหรินโช้วทางมุทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองซีอานที่เปลี่ยนร่างห่างไกล ด้วยมีร้านขายยาเหรินโช้วตั้งอยู่จึงเป็นที่มาของชื่อถนนสายนี้ เมื่อร้อยปีก่อนที่นี่คือร้านขายยาที่ใหญ่ที่สุดของมณฑลส่านซี ทุกฤดูใบไม้ผลิกับฤดูใบไม้ร่วงจะมีขบวนรถขนส่งสมุนไพรของร้านนี้ต่อแถวยาวเหยียดจากหน้าประตูร้านไปจรดถนนอีกสายหนึ่งเลยที่เดียว นานวันเข้ามีพ่อค้าจากต่างถิ่นได้ยินชื่อเสียงก็พากันหลั่งไหลมาจนที่นี่ค่อยๆ กลายเป็นแหล่งซื้อขายสมุนไพรแห่งหนึ่ง บัดนี้ร้านขายยาเหรินโช้วมิได้เป็นเช่นวันวาน ทว่าถนนสายนี้กลับเป็นชุมทางการค้าสมุนไพรใหญ่ที่สุดของแถบตะวันตกเฉียงเหนือไปแล้ว

โรงเตี๊ยมสี่เชิงตั้งอยู่ในจุดที่สัญจรไปมาได้สะดวก ส่งผลให้แขกที่มาพักโดยมากเป็นพ่อค้ายาสมุนไพรจากแดนไกล และเพื่อให้เหมาะกับการเก็บสินค้า ที่นี่จึงมีเรือนพำนักจำนวนมาก ห้องพักล้วนมีขนาดใหญ่

ลานเรือนเล็ก พร้อมด้วยห้องครัวกับห้องบัญชี การวางผังเรือนทุกอย่างเรียบง่าย ถือเอาความสะดวกต่อการซื้อขายสมุนไพรเป็นที่ตั้ง

พวกฟู่ถึงจินนั้นต้องหลบนั่งกระซ้าเข้ามาในเมืองยามวิกาลได้แต่นำของจำเป็นบางอย่างติดตัวมาเท่านั้น ตอนนี้อยู่เข้ามาพำนักอยู่ในเมืองซีอานแล้ว ต้องเย็บเสื้อผ้าอาภรณ์ ตัดรองเท้า เจียดยา หม้อขามรามาให้หรือกระทั่งไม้กวาดแปรงล้วนต้องซื้อหาใหม่ทั้งหมด

เจิ้งซานเหนียงกำลังท่องจำสิ่งของที่ฟู่ถึงจินต้องการซื้ออยู่ในใจ แต่กลับถูกเสี่ยวอู่สกัดเอาไว้ตรงหน้าประตู "นี่ท่านจะไปทำอะไร มาอยู่ต่างเมืองต่างถิ่น ออกไปข้างนอกระวังจะหาทางกลับมาไม่ได้ อีกอย่างท่านออกไปแล้วใครจะดูแลหลินซุน คงมีไข้ฝากไว้ที่ห้องแม่นางฟู่กระมัง" เขากล่าวขึ้นอีกอย่างมีน้ำใจ "มีเรื่องใดบอกเข้ามาได้เลย รับรองว่าข้าจะจัดการให้เรียบร้อยไม่ชักช้า"

"ข้าจะรบกวนพี่เสี่ยวอู่ได้อย่างไรกัน" นางกล่าวอย่างไม่สบายใจ "คุณหนูฟู่เป็นคนสั่ง ย่อมต้องเป็นข้าออกไปซื้อสิ"

ไม่ช้าปรากฏกายได้ขายคาเรือนโถงกะทันหัน "เจ้าก็ให้เขาไปเถอะ! ประเดี๋ยวจะได้ไม่ต้องออกไปตามหาเจ้าอีก"

เจิ้งซานเหนียงไม่คุ้นเคยกับเมืองซีอานจริงๆ พอได้ยินเช่นนั้นแล้วอดสองจิตสองใจมิได้

ด้านเสี่ยวอู่เดินไปทางห้องบัญชีด้านข้างแล้ว "ท่านพูดมาเถิด ข้าจะจดเอาไว้ รับรองว่าไม่ตกหล่นสักอย่างเดียว"

เจิ้งซานเหนียงมองเสี่ยวอู่อย่างประหลาดใจ "ที่แท้พี่เสี่ยวอู่ทำบัญชีได้ด้วย! ยอดเยี่ยมจริงๆ" สายตานางเปี่ยมไปด้วยความเลื่อมใส

รอยยิ้มของเสี่ยวอู่ชะงักค้างไปเล็กน้อย

เจิ้งชานเหนียงกล่าว "เช่นนั้นข้าขอไปบอกคุณหนูฟู่สักคำ หาก
คุณหนูเห็นพ้องก็รีบกวณพีเสี่ยวอู่ช่วยออกไปซื้อของให้ข้าด้วย" จากนั้น
นางก็ไปหาฟู่ถึงจวิน

หญิงสาวกำลังถือพัดกลมโบกลมให้หลินซุนที่นอนหลับอยู่

"คุณหนู อากาศร้อนขนาดนี้ท่านพักผ่อนเถอะเจ้าคะ" เจิ้งชานเหนียง
เห็นแล้วแย่งพัดในมือนางมาโบกลมให้ และบอกเรื่องที่เสี่ยวอู่ชวนอาสา

"ก็ได้" ฟู่ถึงจวินพูดเข้า "ถ้าหลงทางขึ้นมาจริง ๆ จะเป็นเรื่องยุ่ง"

เจิ้งชานเหนียงหน้าแดงเรื่อๆ "คราวหน้าข้าจะให้สามีข้าออกไปซื้อ
ให้ เพราะเขาเคยรับจ้างคุ้มภัยมาที่ซื่ออันเจ้าคะ"

เวลานี้เจิ้งชานถูกโม้อี้ส่งตัวไปกวาดเรือนด้านหลัง

"ไม่เป็นไร" นางให้เจิ้งชานเหนียงพูดทวนสิ่งของที่ต้องการซื้ออีกรอบ
หนึ่งแล้วเพิ่มเติมอีกสองสามอย่าง "ซื้อผ้าไหมลู่โจวหนึ่งพับ ผ้าไหมสีน้ำเงิน
หนึ่งพับ สีแดงหนึ่งพับ สีขาวหนึ่งพับ ผ้าไหมเนื้อบางสีขาวสี่พับ ลำลีชั้นดี
สี่ชิ้น* ยังมีหนังสือ 'พันบทกวี' หนึ่งเล่ม 'อรรถาธิบายตำราทั้งสี่' หนึ่งเล่ม
แล้วก็ 'โจวอี้' หนึ่งเล่ม"

เจิ้งชานเหนียงเอ่ยอย่างแปลกใจ "นี่ยังเป็นฤดูร้อนอยู่ คุณหนูซื้อ
ลำลีมาทำอะไรตั้งเยอะแยะเจ้าคะ"

"นับวันคุณก็ถึงเวลาทำอาภรณ์ฤดูหนาวได้แล้ว" ฟู่ถึงจวินกล่าว "ช่วงนี้
ไม่มีอะไรทำพอดี มีผู้เย็บชุดกันหนาวให้พวกท่านเข้ากับอากาศสักชุด"

วันหน้าจะมีโอกาสพบกันใหม่หรือไม่ก็สุดรู้ นางได้แต่ใช้สิ่งนี้แสดงถึง

* ซั่ง (ซั่งจิน) หรือ จิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีนิยมนำมาใช้จนถึงปัจจุบัน

ความซาบซึ้งใจที่นางมีต่อพวกเขา

พอนึกถึงตรงนี้นางก็หดหู่ใจอยู่บ้าง

"คุณหนูคิดได้รอบคอบจริงๆ เจ้าค่ะ" เจ้ชานเหนียงฟังแล้วจุปากชม
"นี่คงเป็นธรรมเนียมในสกุลของคุณหนูเช่นกันกระมัง"

ฟูถึงจวินยิ้มพร้อมเอ่ยขึ้น "รีบไปเถอะ อย่าปล่อยให้เสียเวลาอยู่เฉยๆ
คอยอยู่เลย ระวังอย่าให้ขาดตกอะไรไปล่ะ" นางกล่าวต่อท้าย "ชื่อของ
เพิ่มขึ้น เกรงว่าเงินที่ข้าให้ไว้คงไม่พอ เจ้าเพียงแต่บอกสิ่งของที่ต้องการ
ซื้อกับเสียเวลาไป รอเขากลับมาข้าค่อยคืนเงินให้เขาก็ยังไม่สาย"

เจ้ชานเหนียงขานรับแล้วออกไป

ฟูถึงจวินเฝ้าปากยิ้ม

อยากกักตัวพวกข้าไว้ในเรือนพำนักหาใช่เรื่องสบายๆ ป่านนั้น

ตกบ้าย เสียเวลาเหลือโหล่ค่อยยกกลับมาถึงโรงเตี๊ยม

เจ้ชาน อาเชิน และเงินลี้วยกพวกหม้อขามรามไหเข้าไปใน
ห้องครัว ส่วนเจ้ชานเหนียงยกอาภรณ์แพรวพรรณกับสำลีสื่อกลับมา
ไปที่ห้องของฟูถึงจวิน

นางหยิบผ้าไหมสีน้ำเงินหนึ่งพับ สีแดงหนึ่งพับ ผ้าไหมเนื้อบาง
สีขาวสองพับ และสำลีสองซ่งตกรางวัลให้เจ้ชานเหนียง "เอาไปทำ
เสื้อกันหนาวให้ลูกกับสามีเจ้า ส่วนของหลินซุนเย็บขนาดเดียวกับของ
อาเชินก็แล้วกัน"

"คุณหนู!" เจ้ชานเหนียงคิดไม่ถึงว่าจะมีส่วนของตนเองกับสามีด้วย
นางตื่นตันใจจนไม่รู้จะเอื้อนเอ่ยอย่างไรดี

ฟูถึงจวินยิ้มพลางตบมือนางเบาๆ จากนั้นสั่งให้นางต้มน้ำเข้ามา

แล้วใช้ก้อนไขสัตรีหอม* ฟอกกายสระผม

หญิงสาวเรียกอาเชนเข้ามาวัดตัวแล้วให้เขาช่วยหาอาภรณ์ตัวเก่าของจ้าวหลังมาชุดหนึ่ง นางกำชับเขาว่าอย่าบอกให้จ้าวหลังรู้ ก่อนจะเริ่มต้นตัดเย็บเสื้อผ้า

อาเชนสุขใจเหลือจะกล่าว เขาวิ่งไปที่ห้องฟูกิจฉินเพื่อดูว่าชุดของเขาเย็บไปถึงไหนแล้วทุกวัน ข้ายังช่วยสนเข็มร้อยด้าย เป็นเหตุให้เจ้ฉานเหนียงซึ่งเย็บผ้าอยู่กับฟูกิจฉินหัวร่อขบขันไม่หยุด

"นี่เป็นครั้งแรกที่มีคนทำเสื้อผ้าให้ข้า" อาเชนไม่ใคร่ชอบใจนัก เขาถลึงตามองเจ้ฉานเหนียง "เมื่อก่อนพวกข้าล้วนซื้อหาจากในร้าน"

เจ้ฉานเหนียงหุบยิ้มลงทีละน้อย "น้องอาเชน เจ้าอย่าถือสาข้าเลย" ดวงตานางเปี่ยมขึ้นน้อยๆ "อีกสองสามวันข้าจะทำการงั้ทำให้เจ้าคู่หนึ่ง"

อาเชนดีใจขึ้นมาอีก "ท่านแม่ของท่านเก้ก็ทำการงั้ให้ท่านเก้คู่หนึ่ง แต่ท่านเก้เสียดายไม่ยอมใส่ พอถึงเดือนหกของทุกปีจะหยิบออกมาผั่งแดด"

ฟูกิจฉินประหลาดใจมาก เอ่ยเสียงเบา "แล้วท่านแม่ของท่านเก้..."

"จากไปนานแล้วขอรับ" อาเชนนั่งเท้าคางอยู่บนเก้าอี้โท่ชื่อ "วันครบรอบวันตายคือวันที่เก้เดือนสิบสอง สองวันหลังจากเทศกาลล่าป่า**"

สิ้นชีวิตในวันที่สองหลังจากคนทั้งครอบครัวอยู่พร้อมหน้ากินโจ๊กล่าป่า...ฟูกิจฉินโคลงศีรษะ ไม่รู้เพราะอะไร นางรู้สึกว่ามันเป็น

* ก้อนไขสัตรีหอม เป็นสบู่ของจีนในสมัยโบราณทำจากดื่บอ่อนหมู ไขมันหมู ผสมกับต่าง

** เทศกาลล่าป่า ตรงกับวันขึ้นแปดค่ำเดือนสิบสองตามจันทรคติจีน ตำนานกล่าวว่าตรงกับวันตรุษของพระศากยมุนีพุทธเจ้า ที่วัดจะมีการสวดมนต์ แสดงธรรม ถือเป็นวันเฉลิมฉลองสำคัญในหมู่ชาวพุทธ ชาวจีนในสมัยโบราณนิยมทำโจ๊กล่าป่าไปถวายพระ ต่อมาเนื่องจากไส้ธูปและของบารุงเป็นส่วนผสมแปดอย่าง จึงเรียกว่าโจ๊กแปดทรัพย์ ถือเป็นอาหารมงคล

วันที่ไม่ได้เลย

ไม่อีกระพือพัดโบลงแรงๆ แม้กระนั้นก็ตามที่ เหงื่อเม็ดโตยังคง ไหลหยดลงมาไม่หยุด

"อากาศบัดซบเอ๊ย!" เข่าบ่นเสียงเบาๆ แล้วเอ่ยถามเงินลิว "เจ้ากล้ายืนยัน?"

เงินลิวกล่าวตอบอย่างมั่นใจ "พวกข้ายืนยันได้ พวกเขามีได้ออกไปไหนเลย จ้าวหลิงนอนอ่านหนังสืออยู่บนเตียงทุกวัน เจิ้งชานอยู่ว่างๆ ก็จะนั่งอยู่ใต้ชายคาसानตะกั่วสะพานหลังไว้ให้ลูกชายเขานั่ง แม่นางฟูกับเจิ้งชานเหียนเย็บเสื้ออยู่ในห้อง ส่วนอาเชินถ้ามีเซปรมนบัติอยู่ข้างกายเจ้าหลิงก็ไปเล่นอยู่ในห้องแม่นางฟู เสียเวล่วุ่นเขาไปข้างนอก เขาบอกว่าอากาศร้อนเกินไป ทำทางเหนื่อยๆ ไม่สนใจขอรับ"

โมอีไต่ยืนยันแล้วพึมพำขึ้น "แล้วแม่นางฟูมิได้เอ่ยถึงเรื่องคืบเงินให้พวกเราเลยหรือ"

"ไม่มีขอรับ" เงินลิวกระอักกระอ่วนอยู่บ้าง "ยามอยู่บ้านแม่นางฟูอาจคุ้นเคยกับการไปเบิกของจากห้องบัญชี..."

โมอีฟังแล้วกระพือพัดแรงยิ่งขึ้น บังเกิดเสียงดังพื้บพื้บๆ ไม่หยุด "ช่างเถอะ ข้าจะคิดหาหนทางเอง" เข่าบ่นอุบอิบ "มารตามันเถอะ หอแลกเงินเป่าชิงไม่รับตัวเงินน้อยกว่าสองพันตำลึง แต่ไฉนไปที่ใดล้วนต้องจ่ายเงินแพง บ้านเมืองยุคนี้เป็นอะไรกันไปหมดแล้ว"

เงินลิวตอบไม่ได้

โมอีลุกขึ้นยืน "ข้าจะออกไปข้างนอกสักหน่อย เจ้าอยู่เฝ้าเรือนให้ดีๆ"

อย่าปล่อยให้พวกเขาออกไปไหน อีกไม่กี่วันพอเกมุ่มาพวกเขาก็โง่งงใจได้แล้ว"

"ท่านไม่วางใจได้ ข้าทราบแล้วขอรับ" เฉินลิวออกไปส่งโม่อี้ถึงหน้าประตูลานเรือน

เจ้าแกโรงเตี้ยมกำลังพาหนุ่มน้อยผู้หนึ่งมาดูเรือนพำนัก "...วันละสามตำลึงเงินขอรับ แล้วก็มีแค่ที่นั้ที่เดียวที่ยังเหลือเรือนพำนักกว้างอีกสองหลัง ท่านลองไปดูที่อื่นได้ มีแห่งไหนบ้างที่ไม่เต็มแน่นไปด้วยผู้คน ขณะนี้เป็นช่วงภัยแล้ง มีคนหนีความแห้งแล้งมาอยู่ในชี้อานมากมาย กายกองนะขอรับ!"

หนุ่มน้อยมีอายุไม่ถึงยี่สิบ เเรือนกายสูงเพรียว คิ้วเข้มตามคม เขาสวมเสื้อคลุมผ้าไหมตัวยาวแบบเรียบง่ายสีฟ้าอ่อน คาดด้วยสายรัดเอวสีเดียวกัน แลดูหมดจดทะมัดทะแมง คล่องแคล่วมีไหวพริบ กอปรกับท่าทางเปิดเผยใจกว้าง ละม้ายประมุขน้อยที่ควบคุมดูแลงานต่างๆ ในสำนักการค้า

ยามเห็นโม่อี้ เขายิ้มยิ้มอดฟันขาววาวรับปานไข่มุก ทำให้บังเกิดความรู้สึกถูกชะตาโดยพลัน

"ท่านผู้นี้คือ?" เขาเอ่ยถามเจ้าแก

เจ้าแกรีบตอบ "ท่านนี่คือแขกที่พักอยู่ในโรงเตี้ยมของเรา หากท่านไม่เชื่อ ลองถามแขกท่านนี้ได้ เขาเล่าหาที่ที่พักมาทั้งวันถึงได้พบที่นี้ แม้จะห่างไกลสักหน่อย แต่ก็มีข้อดีของมันอยู่นะขอรับ..."

โม่อี้ครั้นจะใส่ใจเจ้าแก ผงกหัวให้หนุ่มน้อยผู้นั้นแล้วสาวเท้าตั้งท่าจะออกเดินไป

หนุ่มน้อยผู้นั้นกลับมองไปที่ด้านหลังเขาด้วยสีหน้าตกตะลึง "อาเชิน?"
ต่อจากนั้นก็ทำสีหน้าตื่นเต้นยินดียี้ออกมาทันที เขาก้าวปราดๆ ผ่านข้างกาย
ไม่รี้อเข้าไปในเรือน พร้อมกับตะโกนเสียงดัง "อาเชิน! อาเชิน!"

ไม่รี้อกับเงินลิวมองหน้ากันไปมา ก่อนจะหมุนกายไปเห็นอาเชินยืน
อยู่ใต้ชายคาห้องของฟู่จิงจวิน

"ฟู่วู้เจิง! ฟู่วู้เจิง!" เขากะระโดดด้วยรอยยิ้มด้วยความดีใจแล้ววิ่งเข้า
มาหา

หนุ่มน้อยที่อาเชินเรียกขานว่า 'ฟู่วู้เจิง' มีรอยยิ้มระบายเต็มหน้า
"โอ้อะ! ข้าเห็นแค่แผ่นหลังอยู่ไกลๆ รู้สึกราวคล้ายเจ้า คิดไม่ถึงว่าเป็นเจ้า
จริงๆ ด้วย!" เขากล่าวต่อ "ท่านเก่าเล่า? อยู่กับเจ้าด้วยหรือเปล่า ข้าได้ยินว่า
พวกเจ้าที่โน่นประสบภัยแล้งก็เป็นห่วงมาตลอด ไม่คิดเลยว่าจะได้มา
พบกันในชี้อาน"

"อยู่ด้วยกัน" อาเชินพยักหน้าถี่ๆ "ท่านเก่าได้รับบาดเจ็บเล็กน้อย
ระหว่างทาง กำลังพักฟื้นอยู่ ข้าจะพาพี่ไปหาท่านเก่า"

ตลอดทางที่เดินไปยังห้องพักของจ้าวหลิง ใบหน้าของพวกเขาสันปริ
ไปด้วยความปลื้มปีติเจกผู้ได้พบสหายเก่าในต่างถิ่น

ถ้าแก่ไล่ตามไป "ท่านหยาง คิดไม่ถึงว่าท่านจะได้พบคนคุ้นเคย
ที่นี่ เห็นได้ว่าโรงเตี๊ยมของเรากับท่านมีวาทสนาต่อกัน ท่านก็พำนักอยู่ที่นี่
เสียเลยจะดีกว่า ยามว่างยังได้พูดคุยดื่มชากับมิตรสหาย ถึงอย่างไร
ตอนนี้เมืองชี้อานก็ให้ออกไม่ให้เข้า ต่อให้ท่านมีสินค้ายอดเยี่ยมเพียงใด
ก็ลำเลียงออกไปมิได้ แล้วถึงออกจากเมืองไป ดีไม่ดีอาจเจอเข้ากับ
คนร่ำรวย คนพวกนั้นชอบปล้นชิงคนมีเงินเช่นท่านเป็นที่สุด..." ร่างของ

เขาหายลับเข้าไปในห้องของจ้าวหลังตามหลังหยางอวิเจิง

ข้างในมีเสียงหัวเราะครึกครื้นรื่นเริงดังออกมาทะลุออกหนึ่งทันที
เงินลิวมองโมอี

โมอีมีสีหน้าขมึงทึง "ข้าจำได้ว่าตอนพวกเราออกมา อาเชินอยู่ใน
ห้องแม่นางฟู่กระมัง เจ้าไปสืบดูให้แน่ชัดซิว่าอาเชินออกมาตอนเจ้าคนที่
ชื่อ 'อวิเจิง' อะไรนี้เข้าประตูมา หรือว่าออกมาหลังจากเจ้าอวิเจิงผู้นี้ตะโกน
เรียกเขา"

เงินลิวทำหน้าบึ้งอยู่สักหน่อยเช่นกัน เขาชานรับอย่างนอบน้อม
"ขอรับ"

โมอีเดินอาดๆ ออกไป

อีกฟากหนึ่ง เจ้าแก้วค้อมกายคำนับพลางถอยออกมาจากห้องของ
จ้าวหลังด้วยความดีอกดีใจ "เช่นนั้นข้าจะสั่งให้คนเก็บกวาดเรือนพำนัก
ให้สะอาดขอรับ"

ท่านหยางผู้นี้ใจกว้างเสียจริง ควักเงินออกมาทีเดียวแก้สับตำลึง
จับจองเรือนพำนักด้านข้างหนึ่งเดือน

อาเชินออกมาส่งแก้วแก่ถึงหน้าประตู

หยางอวิเจิงถลันเข้าไปหาจ้าวหลังด้วยสีหน้าร้อนรนเต็มที "ท่านแก้ว
ตอนนี้ท่านรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ให้ข้าเชิญหมอมาดูตรวจชีพจรให้หรือไม่
ไหนเรื่องถึงเป็นแบบนี้"

"เจ้านั่งลงคุยกันเถอะ" ความเยือกเย็นของจ้าวหลังพาให้หยางอวิเจิง
สงบอารมณ์ลงตามไปด้วย

เขานั่งลงบนม้านั่งตัวเล็กข้างเตียง

ข้างฝ่ายเจิ้งซานเหนียงชะงักเข้มนมือ เงยหูฟังความเคลื่อนไหวใน
เรือน

"แปลกนัก" นางเฮยพืมพำขึ้น "คนที่ซื้ออู่เจิ้งผู้นี้เป็นใครกัน ทำไม
พออาเชินได้ยินเขาร้องเรียกก็วิ่งผลุบออกไปเหมือนกระต่าย"

ตัวอย่าง

47

ลับสน

ฟูถึงจวินทำสีหน้านิ่งสนิท ก้มหน้าก้มตาเย็บเสื้อ "หรือว่าได้พบกับ
สหายเก่า?"

เจิ้งชานเหนียงวางงานที่อยู่ในมือลง "เช่นนั้นช่วยนำชาไปให้แขก
นะเจ้าคะ"

"ไม่ต้องหรอก ทางนั้นมีอาเชินอยู่แล้ว" ฟูถึงจวินเอ่ยยิ้มๆ ขวบนาง
คุยเรื่องเจิ้งชานไปเรื่อยเปื่อย "ฟังจากที่เจ้าพูด ดูเหมือนเขาเคยไปที่ต่าง"
มากมาย?"

"เจ้าคะ" พอเอ่ยถึงสามี นัยน์ตาของเจิ้งชานเหนียงก็มีรอยยิ้มจดวบ
ขึ้น "พวกผู้คุ้มภัยก็เป็นแบบนี้เอง" นางกล่าวต่อ "สำนักคุ้มภัยที่เขาเคย
สังกัดอยู่เมื่อก่อนใหญ่โตมาก มีสำนักใหญ่ตั้งอยู่ในเมืองหลวง ทุกคน
ล้วนได้รับมอบหมายงานจากที่นั่นทั้งหมด บางครั้งพวกเขาคุ้มกันสินค้า
เต็มลำเรือไปถึงเจียงหนาน จากนั้นก็มีสินค้าให้พวกเขาส่งจากเจียงหนาน

ไปถึงชวนซี กลับไปกลับมาเช่นนี้ ปีหนึ่งไม่ได้กลับเรือนสักหน"

ฟูถึงจวินพยักหน้า "เดินเรือขึ้นมาี่มีภัยสามส่วน อย่างใดกลับมาอยู่
กับครอบครัวได้ดีกว่า" นางยังเล่าถึงเรื่องทีเจอกับผีเงืงเหล่าซื่อกลางทาง
"ชั่วชีวิตข้านี้ นานทีปีหนจะได้ออกมาข้างนอกสักครั้ง กลับต้องเจอเงืง
เจ้าคนโหดชั่วพรรคนี้ ท่านเก่าเองยังได้รับบาดเจ็บเพราะเหตุนี้ ถ้ามิใช่
ได้พบกับเจ้านายของผู้ช่วยไม่ พวกข้าคงเอาชีวิตไม่รอด"

เจ้ชานเห่ียงรีบปลอบใจฟูถึงจวิน "รอดพ้นจากเคราะห์ร้าย ย่อม
พบสุขในภายหน้าเจ้าคะ"

"ถึงกระนั้นก็ตามที ข้าไม่รู้ว่าสกุลเผ่เงืงนี้มีที่มาทีไปอย่างไร ไม่รู้ว่าจะ
ผูกอาฆาตกันในวันหลังหรือเปล่า" ฟูถึงจวินกล่าว "เจ้าช่วยถามไถ่ให้ข้าที
ดูข้าว่าเจ้ชานเคยได้ยินเรื่องคนสกุลเผ่เงืงมาก่อนหรือไม่"

นางมิได้เล่าเรื่องที่จำหลังสังหารคน

เจ้ชานเห่ียงชานรับแล้วไปทำอาหารกลางวัน รอกระทั่งหยางอวีเจ้
ซึ่งอยู่กินอาหารกลางวันด้วยกันกลับไปแล้ว พอนางเก็บกวาดห้องครัว
เรียบร้อยถึงนำคำตอบกลับมาบอกฟูถึงจวิน

"สามีข้าพูดว่าถ้าไปต่อแ่คนสกุลนี้เข้าจริง ๆ ทางทีดีให้เกลี้ยกล่อม
ท่านเก่าว่าถ้าหากมีญาติพี่น้องอยู่ต่างมณฑลก็ให้ไปพึ่งพาทางนั้นจะดีกว่า
เจ้าคะ" สีหน้านางเต็มไปด้วยความกังวลใจ

ฟูถึงจวินตกใจยกใหญ่

นางเห็นเผ่เงืงเหล่าซื่อมีท่าทางกริ่งเกรงต่อจำหลังเอาการอยู่ อีกทั้ง
จำหลังยังจัดการอีกฝ่ายได้ค่อนข้างสบายมือ เหตุใดถึงขึ้นต้องย้ายถิ่น
หนีภัย?

หลังจากเดินทางรอบแรมเพชินเรื่องราวต่างๆ ด้วยกันมา

‘พุทึงจวิน’ อดีตคุณหนูเก่าแห่งสกุลพุ
ก็ยึดเอา ‘จ้าวหลิง’ เสมือนดั่งต้นไม้ใหญ่
เป็นที่พึ่งพาและพิทักษ์แห่งสุดท้ายของนาง

แต่กว่า เขาสืบคิดว่าพุทึงจวินคือการ:
เมื่อมาถึงเมืองซีอาน เขาก็คิดจะสละตนทั้ง
พร้อมมุ่งหน้าสู่เป้าหมายของตน

ได้แต่หวังเพียงว่าหลังจากผ่านความทุกข์ยากเหล่านี้ไป
สวรรค์จะเมตตาบางบ้าง อย่าให้นางต้องเพชินทุกข์ใดๆ อีกก็คงดี

ถึงพุทึงจวินจะรู้ว่าตนเองสร้างความยากลำบาก
ถึงกายและใจให้แก่จ้าวหลิงมาโดยตลอด
แต่เมื่อคิดว่าเขาและนางต้องแยกจากกัน
ก็รู้สึกหวาดกลัว เสียใจ และพิศหวังยิ่งนัก...

ถึงที่รู้ว่าต้องเป็นเช่นนี้ แต่นางกลับเจ็บปวดรวดร้าวไม่ทั้งหัวใจ
กว่าอย่างไรมันก็เป็นเรื่องที่ตกลงกันไว้ตั้งแต่แรก
สิ่งที่นางควรทำตอนนี้คือกล่าวขอบคุณและจากเขาไปแต่โดยดี

Jamsai Customer Care

ดูเล่มนี้กับอ่านด้วยใจ

โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2044-9

9

ราคา 319 บาท